

Dag 476 – donderdag 17 april

Ik voel me al iets sterker opnieuw en al ben ik niet in topvorm, ik ga terug aan de slag.

Lagun ligt de hele tijd aan een van zijn poten te knagen. Aanvankelijk dacht ik dat het uit verveling was maar bij nadere inspectie blijkt dat het aan een van zijn vijfde teennagel is. Die staat superlang en begint te barsten. Tijd om te knippen dus. Ik wacht op versterking om Lagun tegen te houden maar dat blijkt uiteindelijk helemaal niet nodig. Meneertje laat hem zijn manicure meer dan welgevallen. Tja, het zal allicht ook wel deugd doen.

Met zijn versgeknipte pootjes voelt Lagun zich duidelijk weer in zijn nopjes. En hij vindt er niets beter op dan... op bijenjacht te gaan. Op deze eerste lentedagen zijn onze zwartgele vriendjes uiteraard volop van de partij. NON Lagun!!!! Hij hoort gelukkig aan mijn stem dat het menens is en staakt zijn jacht ogenblikkelijk. Hopelijk voorgoed...

Dag 477 – vrijdag 18 april

Na drie dagen thuis, met een rondslingerend tuigje waar de lieverd af en toe aan snuffelde en het aanstekelijke enthousiasme van Darko, is het resultaat dat Lagun nog steeds op de vlucht slaat voor het tuigje. Maar op zijn minst loopt hij al niet verder meer dan het schuifraam. Kleine pasjes vooruit?

In de trein zitten we zo goed als alleen. Lang leve de Paasvakantie! Ik maak gebruik van de gelegenheid om te oefenen op 'attend' en dat lukt zo goed dat ik ook eens uit zijn zicht verdwijn. Zou ik mijn inspiratie bij de blinde man hebben gehaald die naar toilet ging zonder zijn hond? ;-)

Onderaan de trap aan het station Brussel-Noord zit steevast een dakloze man die dol is op Lagun en telkens wanneer we passeren, steekt hij zijn hand uit – zelfs door mijn benen heen (ik struikel zonder hulp ook wel dankuwel) – om Lagun te kunnen aaien. De flinkerd negeert de man echter zonder fout en loopt altijd netjes door aan mijn voet. Af en toe heeft de dakloze wel eens touche en kan hij een haartje van Lagun meepikken maar zelfs dan kijkt mijn grut niet om. Hij is al die aandacht wel gewoon. Verwend nest. ;-)

Deze ochtend geraken we gemakkelijk voorbij de duifjes dankzij Zwan.

En alles is back to normal. Aan de struikjes vlak voor de toegangsdeur tot het BIPT-gebouw, waar ik Lagun steeds nog eens een besointje laat doen, doet onze vriend ook vandaag traditioneelgewijs zijn twee plasjes. De struikjes zijn maar een scheet hoog en twee meter breed maar hij moet en zal er twee keer plassen vlak naast elkaar, dat kan niet in 1 keer. Vreemde beesten toch die honden.

In de keuken oefenen we 'assis voor' vandaag en 'heel' maar ook vanuit andere startposities. Lagun doen voor me zitten, blijkt nog steeds een moeilijke oefening. Zeker als ik hem eerst aan de voet vraag. Maar we komen er wel. Wanneer ik Lagun eerst met een 'viens' bij me roep, dan lukt het prima om hem tegen mijn knieën geplakt voor me te doen zitten. Dat heb ik ook weer mooi geconditioneerd... zucht.

Dag 478 – zaterdag 19 april

Het is vroeg dag vandaag. Deze ochtend gaan we een slager helpen met het slachten van een koe. Daar wil ik Lagun liever niet bij dus die mag even alleen thuis blijven. Achteraf komen we met An,

haar man en hun twee dochtertjes het kleine grut entertainen. Lagun is heel gedwee met de meisjes die zich zelf ook wel wat terughoudend opstellen. Dat hebben ze goed geleerd van moeke.

Wanneer even later ook mijn zus met mijn twee nichtjes arriveren, zie je mooi het verschil: Elena en Mauri zijn Lagun goed gewend en zeker Mauri durft wel eens hard van leer te geven met Lagun. Het kleine grut schakelt dan ook spontaan een paar versnellingen wilder wanneer hij hen ziet. Hij neemt duidelijk de energie van andere personen over. Wat zegt dat dan over mij vraag ik me af wanneer Lagun dagen aan een stuk op het werk door slaapt? ☺

Het is vandaag kermis in Landegem en traditioneel staat daar dan ook een rommelmarkt. Daar mag Lagun mee naartoe en hij gedraagt zich voorbeeldig. We stappen op een gegeven moment door een muur van blaffende honden: aan weerszijden trachten honden vanachter de verkoopstandjes of de tuinkekens Lagun te bespringen maar hij gunt hen zelfs geen blik waardig. King of the Road. ;)

Op de terugweg naar huis wil een van de meisjes van An Lagun even vast houden. Hij is moe genoeg denk ik en er zit geen verkeer in onze wijk dus ik sta het wel even toe. Het lot wil natuurlijk echter dat er op drie meter van Laguns neus een duif landt te midden van de weg. Ik zie zijn opwindende exponentieel stijgen en ben te laat om in te grijpen. Ik roep tegen Bo dat ze Lagun mag lossen en als een pijl uit een boog schiet de kleine jager weg! Gelukkig dringt mijn kwade gebrul wel tot hem door en ik heb hem al gauw terug onder controle aan mijn voet. Nu geloven de kindjes me wel wanneer ik zeg dat die rustige lieve Lagun ook wel nog eens durft te trekken en toch ook nog een beetje streken heeft. Aanvankelijk waren ze wat verbouwereerd omdat ik hun eerste honderd smeekbedes om Lagun te mogen vasthouden heb afgewimpeld. "We zijn wel sterk genoeg hoor." Nu weten ze dus waarom.

We doen nog een terrasje aan later op de dag en daar wordt Laguns leiband van hand tot hand doorgegeven tussen vier apetrotsse meisjes. Ze zijn allemaal een beetje hondentrainer vandaag en Lagun heeft het zelfs niet door dat er een ander meisje aan zijn leiband hangt om de twee minuten. ☺

An en haar gezinnetje blijven nog tot laat bij ons. We hebben verse frietjes met stoofvlees gemaakt en de sfeer zit er goed in.

Bo heeft de oefenrolstoel zien staan en wil graag eens weten hoe moeilijk het is om zo een rolstoel te bedienen. Ze is nog wat klein voor dat volwassen formaat maar ze trekt zich toch netjes uit de slag. Nu hebben wij ook niet de grootste woonkamer en Lagun loopt hier en daar wel in de weg in al zijn jeugdige nieuwsgierigheid. Ik leer aan Bo dat ze 'opzij' moet zeggen en gewoon doorrollen en Lagun past zich voorbeeldig aan. Hij doet zelfs een halve living lang netjes en kalm een 'recul' voor haar. Mooi!

Jong en oud is uitgeteld achteraf en ik hoef het geen twee keer te vragen aan Lagun of hij in zijn bench wil.

Dag 479 – zondag 20 april

Lagun voelt dat er iets op til is. Zijn baasjes kijken niet naar hem om, er wordt met valiezen gesleurd, hij ziet zijn eigen spullen verhuizen... veel heeft hij vandaag niet aan ons. En wanneer we bij Gerrit arriveren, weet hij hoe laat het is. Zolang we daar op een stoel zitten, speelt hij wel met Xena en

terroriseert hij Samson (tot op het punt dat we Samson in een bench moeten in veiligheid brengen) maar zodra we ons reichten, schiet hij uit zijn startblokken en plakt hij aan mijn been. Er ongezien vanonder muizen zit er deze keer niet in duidelijk. Maar ik heb er vertrouwen in: Xena leidt hem wel af. Benieuwd wat hij over twee weken zal geleerd hebben...